

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμάς 80. Ἐξέμνηος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνηοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 28 Μαΐου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 26

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Καὶ μ' αὐτὴ τὴν τάξη ἡ συνοδεία παρουσιάσθηκε στοὺς ξαφνισμένους θυρωρούς.

Ὁ Αὐγούστος εἶπε στὸν ἕναν ἀπ' αὐτούς, μὲ ὕψος ποῦ δὲν ἔπαιρνε ἀντίρρηση:

— Νάναγγεῖτε στὸν ὑπουργὸ τὴν Αὐτοῦ Βασιλικὴ Ὑψηλότητα, τὸν πρίγκιπα Μοκοκό, διὰ τὸν τοῦ Βασιλεῖα τῶν Ἀκουτοναρ, Μεγάλου Ἡγεμόνα τοῦ Μακρινοῦ Ἡλίου.

Ἡ μελετημένη αὐτὴ φράση ἔκαμε ἐντύπωση στὸν κλητῆρα.

Βέβαια ἡ ἐμφάνιση τῶν σαλτιμπάγκων δὲν ἦταν σύμφωνη μὲ τὴν αὐστηρὴ ἔθιμοτυπία. Ἴδιως τὸ καρρὲ τοῦ Ποῦμ-Ποῦμ δὲν ἦταν καθόλου διπλωματικόν. Μά, ἐπιτέλους, βρισκόμαστε στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἀποικίων καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ πιθανὸν νὰ ἐρχόνταν ἀπὸ πολὺ μακρὰ, ποῖος ξέρει; Γι' αὐτὸ, ὁ κλητῆρας, ῥώρησε μὲ μεγάλο σεβασμὸ:

— Ὁ Κύριος ἔχει ἀκρόαση;

— Πρῶτα πρῶτα, ἀπάντησε μ' ἀξιοπρέπεια ὁ παλιάτσος. νὰ μὲ λέτε «κύριο Αὐλάρχη» κι' ἀντὶ νὰ μοῦ κάνετε ἐρωτήσεις, πηγαίνετε, καθὼς σᾶς διέταξα, νάναγγεῖτε στὸν κύριό σας τὴν Α. Β. Υ. τὸν πρίγκιπα Μοκοκό καὶ τὴν ἀκολουθία του... Πηγαίνετε!

Τσακίστηκε τώρα ὁ κλητῆρας νὰ μπεῖ στὸ γραφεῖο τοῦ γραμματέα καὶ νὰ τοῦ πεῖ τί συνέβαινε.

— Διάβολε! εἶπε ὁ ὑπάλληλος, ἔνας μαῦρος βασιλεῖς στὸ ὑπουργεῖο... Νὰ τὸν μπάσεις γρήγορα στὸ μεγάλο σαλόνι κι' ἐγὼ θὰ πάω νὰ εἰδοποιήσω τὸν ὑπουργό.

Ἦστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, ὁ πρίγκιπας Μοκοκό μαζί μὲ τὴν ἀκολουθία του ἔμπαινε στὸ ὑπέροχο σαλόνι, ἀφοῦ πρῶτα ὁ θυρωρὸς φρόντισε ν' ἀνάψει ἄλα

τὰ φῶτα τῶν ἠλεκτρικῶν πολυελαίων. Ὁ Ποῦμ-Ποῦμ, μόλις ἔμειναν μόνον, δὲ μπόρεσε νὰ μὴ φανερώσει τὴ χαρὰ του.

— Ἄο! φώναξε. Ἡ δουλειὰ πάει πρῖμα!

— Πρῖμα! ἔκαμε κι' ὁ Μοκοκό, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴ.

Ὁ Αὐγούστος ὅμως φρόντισε καὶ πάλι νὰ διοργανώσει τὴν «ἐμφάνιση» τῆς συνοδείας, γιὰ νὰ κάμει τὸ ἐμφέτου στὸν ὑπουργό.

Τράβηξε μιὰ πελώρια πολυθρόνα στὴ μέση τῆς αἴθουσας κι' ἐκεῖ θρόνιασε τὸ Μοκοκό. Δεξιὰ του στάθηκε ὁ πε-

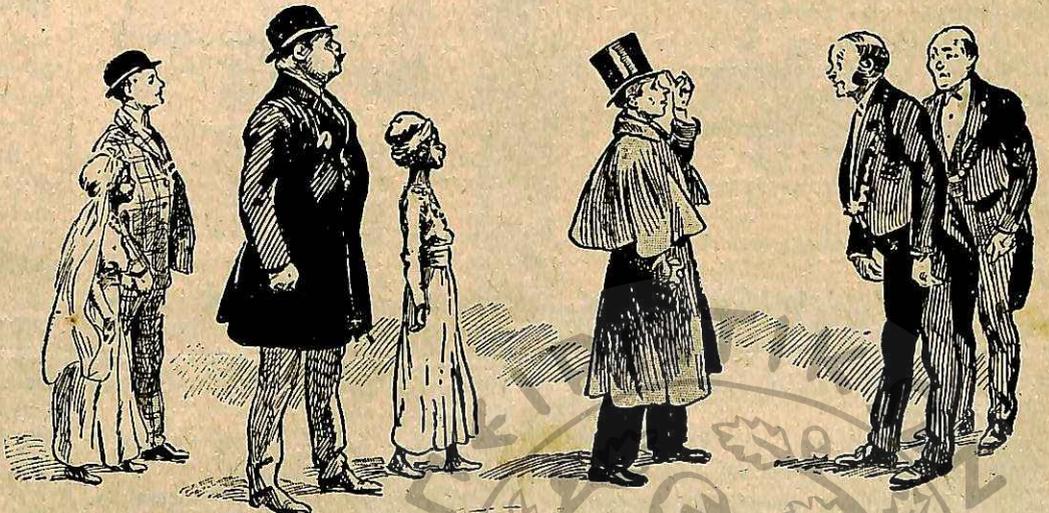
γυρλιματα, γιὰ νὰ διώξει τὴν πλὴξὴ του.

Τέλος ἡ πόρτα ἀνοίξε.

Φάνηκε ὁ ὑπουργὸς μαζί μὲ τὸ γραμματέα του καὶ μὲ δύο-τρεῖς ὑπαλλήλους, ποῦ εἶχαν περιέργεια νὰ ἴδουν ποῖος ἦταν ὁ μακρινὸς αὐτὸς ἡγεμόνας, ποῦ ἔπερτε ἔτσι ἀνέλπιστα στὸ ὑπουργεῖο.

Εὐθὺς ὁ Αὐγούστος προχώρησε, ὑποκλίθηκε βαθεῖα κι' ἔδωσε τὸ γράμμα μὲ τὴν κόκκινη βασιλικὴ σφραγίδα:

— Κύριε ὑπουργέ, εἶπε, ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς ἐγχειρίσω τὸ γράμμα αὐτὸ τοῦ βασιλεῖα τῶν Ἀκουτοναρ, ποῦ σᾶς

«Καὶ μ' αὐτὴ τὴν τάξη ἡ συνοδεία παρουσιάσθηκε στοὺς ξαφνισμένους θυρωρούς». (Σελ. 225, στ. α'.)

λώριος Ἡρακλῆς κι' ἀριστερά, λιγάκι πῖσω, ὁ Ποῦμ-Ποῦμ. Μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ βασιλόπουλου, κάθησε ὁ ἕνας μαξιλάρι ἢ Ἴσλέ, σὲ μιὰ στάση γεμάτη νοχέλια. Τέλος αὐτός, ὁ Αὐλάρχης, στάθηκε στὸ πλάι, κρατώντας στὸ χέρι τὸ γράμμα, μὲ τ' ἀριστερὸ πόδι μπροστὰ, κοιτάζοντας πρὸς τὴν πόρτα, ἀπ' ὅπου περίμενε πὼς βᾶβαινε ὁ ὑπουργός.

Περίμεναν ἔτσι τρεῖς τέταρτα πάνου κάτω. Ὁ Ποῦμ-Ποῦμ ἀνυπομονοῦσε κι' ἔκανε ποῦ καὶ ποῦ ἐλαφρὰ στριφο-

συνιστὰ τὸ γιό του, τὸν πρίγκιπα Μοκοκό, ποῦ ἔρχεται στὸ ἔδαφος τῆς φιλικῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, γιὰ νὰ σπουδάσει.

Ὁ ὑπουργὸς κοίταζε περιέργως τὴ θεατρικὴ ἐμφάνιση αὐτῆς τῆς συνοδείας, καὶ ἀποροῦσε ἂν ἔπρεπε νὰ πάρει στὰ σοβαρὰ αὐτοὺς τοὺς ἄνθρωπους μὲ τὸ παράδοξο παρουσιαστικόν. Ἴδιως πρόσεξε τὸ Μοκοκό, ποῦ καθόταν μ' ὄλη του τὴν ἀξιοπρέπεια στὴν πολυθρόνα του, καὶ τὴν Ἰσλέ, ποῦ περιμένε χαμογελώντας καὶ καθισμένη

μέ ανωση στο βελουδένιο μαξιλάρι της. Τέλος αποφάσισε ν'ανοίξει το γράμμα. Μά τα μάτια του έπεσαν στις άκρες που ήταν καμμένες. Ο Αύγουστος, πριν τον ρωτήσει, είπε:

— Κύριε ύπουργέ, στο ταξίδι μας είχαμε μιá περιπέτεια. Το γράμμα αυτό κάηκε σε μιá πυρκαϊά της κατασκήνωσης, όταν μας έπετέθησαν οι Τουρέγγ.

— Μπα! έκαμε ο ύπουργός, για να πει κι' αυτός κάτι... Νόμιζα ότι ή χώρα είχε περισσότερη ασφάλεια. Κι' άνοιξε το γράμμα του βασιλιά Τόφφα.

Όταν τελείωσε το διάβασμα, γύρισε στο Μοκοκό, που είχε σηκωθεί και χαιρετούσε.

— Ύψηλότατε, του είπε ο ύπουργός, που το διάβασμα του είχε διαλύσει κάθε διασαγμό, θα είμ' ευτυχής να ικανοποιήσω την επιθυμία του βασιλιά Τόφφα και θα έχετε δλη την υποστήριξή μου και την προστασία μου στο γαλλικό έδαφος.

Τότε ο Μοκοκό, που τον είχε ορμηγήσει ο Πούμ Πούμ, προχώρησε προς τον ύπουργό, τουδωσε το χέρι του να του το φιλήσει, καθώς ήταν έθιμο στον τόπο του, κι' είπε:

— Ευχαριστώ τον ύπουργό της ώραίας χώρας των Γάλλων... Έγώ έχω μεγάλη χαρά που ήρθα στην ώραία πόλη των λευκών.

Ο Έξοχότατος περιορίστηκε να πάρει στο χέρι του το χέρι του παιδιού και να το σφίξει.

— Με μεγάλη περηφάνειά μας, πρόσθεσε, θα λάβουμε τα δώρα, που μας στέλνει ο Μεγαλειότατος πατέρας σου.

— Α, τους ελέφαντες, έκαμε ο Μοκοκό.

— Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας θα ευχαριστηθεί πολύ.

Μετά απ' αυτές τις φιλοφρονήσεις, ο ύπουργός έσκυψε σ' έναν από τους ύπαλλήλους.

— Πρέπει να ξέρω τί είναι αυτή ή χώρα των Άκουτονάρ κι' ο βασιλιάς Τόφφα. Πηγαίνετε στα γραφεία, έρευνηστε τους οδηγούς και τους χάρτες και φέρτε μου γρήγορα πληροφορίες.

Ο Αύγουστος έπωφελήθηκε απ' αυτή τη μυστική συνομιλία κι' είπε κι' αυτός κρυφά στο Μοκοκό:

— Τώρα να παρουσιάσεις την άκολουθία σου.

Κι' ο Μοκοκό παρουσίασε:

— Ο πρώτος σύμβουλός μου.

— Ο Αύγουστος ύπακλίθηκε και φίλησε το χέρι του Έξοχότατου.

— Ο άρχηγός του στρατού μου.

— Ο Ηρακλής προχώρησε καμαρωτός και έσφριξε το χέρι του Ύπουργού.

— Έστερα παρουσίασε τον Πούμ-Πούμ,

αδελφική του, και την Ίολέ, πρώτη χορεύτρια της Αύλης Του.

Ο ύπουργός κάθησε επιτέλους και, ένθουσιασμένος που άκουγε τον πρίγκιπα να μιλεί σχεδόν καλά τα γαλλικά, άρχισε κουβέντα μαζί του.

Οι άπαντήσεις του μικρού τον διασκέδασαν και συλλογίστηκε ότι κάτι μπορούσε να ώφεληθεί απ' αυτή την ιστορία. Την έρχόμενη εβδομάδα ακριβώς, ειχ' επίσημο χορό στο ύπουργείο.

Ο πρίγκιπας αυτός με το τόσο γραφικό κοστούμι κι' ή ώραία αυτή μικρή χορεύτρια θα ήταν έξαιρετη «άτραξίν» για το χορό του. Έτσι θα έπαυαν να του γράφουν οι έφημερίδες ότι δεν είχε καμμιά σχέση με τις άποικίες, άφου θα παρουσίαζε στο χορό του έναν

αδελφικό του, και την Ίολέ, πρώτη χορεύτρια της Αύλης Του.

Κι' άνοιξε το γράμμα του βασιλιά Τόφφα.

Όταν τελείωσε το διάβασμα, γύρισε στο Μοκοκό, που είχε σηκωθεί και χαιρετούσε.

— Ύψηλότατε, του είπε ο ύπουργός, που το διάβασμα του είχε διαλύσει κάθε διασαγμό, θα είμ' ευτυχής να ικανοποιήσω την επιθυμία του βασιλιά Τόφφα και θα έχετε δλη την υποστήριξή μου και την προστασία μου στο γαλλικό έδαφος.

Τότε ο Μοκοκό, που τον είχε ορμηγήσει ο Πούμ Πούμ, προχώρησε προς τον ύπουργό, τουδωσε το χέρι του να του το φιλήσει, καθώς ήταν έθιμο στον τόπο του, κι' είπε:

— Ευχαριστώ τον ύπουργό της ώραίας χώρας των Γάλλων... Έγώ έχω μεγάλη χαρά που ήρθα στην ώραία πόλη των λευκών.

Ο Έξοχότατος περιορίστηκε να πάρει στο χέρι του το χέρι του παιδιού και να το σφίξει.

— Με μεγάλη περηφάνειά μας, πρόσθεσε, θα λάβουμε τα δώρα, που μας στέλνει ο Μεγαλειότατος πατέρας σου.

— Α, τους ελέφαντες, έκαμε ο Μοκοκό.

— Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας θα ευχαριστηθεί πολύ.

Μετά απ' αυτές τις φιλοφρονήσεις, ο ύπουργός έσκυψε σ' έναν από τους ύπαλλήλους.

— Πρέπει να ξέρω τί είναι αυτή ή χώρα των Άκουτονάρ κι' ο βασιλιάς Τόφφα. Πηγαίνετε στα γραφεία, έρευνηστε τους οδηγούς και τους χάρτες και φέρτε μου γρήγορα πληροφορίες.

Ο Αύγουστος έπωφελήθηκε απ' αυτή τη μυστική συνομιλία κι' είπε κι' αυτός κρυφά στο Μοκοκό:

— Τώρα να παρουσιάσεις την άκολουθία σου.

Κι' ο Μοκοκό παρουσίασε:

— Ο πρώτος σύμβουλός μου.

— Ο Αύγουστος ύπακλίθηκε και φίλησε το χέρι του Έξοχότατου.

— Ο άρχηγός του στρατού μου.

— Ο Ηρακλής προχώρησε καμαρωτός και έσφριξε το χέρι του Ύπουργού.

— Έστερα παρουσίασε τον Πούμ-Πούμ,

ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΠΟΥ ΚΛΩΘΟΥΝ

Κλώθει ή γερόντισσα και το ροδάκι λαλεί για πράγματα παλιά... παλιά... Στρίβα τετραέξανθο μαλλί έχει' έάνει, ίδιο τα πρώτα της ξανθά μαλλιά.

Γνέθει με το ένα, και το χερούλι με άλλο χέρι της όλο γυρνά: μαλλί κατάξανθο, λευκή κυρούλα — πώς είναι ή κόμη της την ξεπλανά.

Τρίξει ο τροχός του και γύρο φέρνει κι' όλο διηγάται πολλά, πολλά... και για ν' άκούσει πιότερο, γέρονει κατά τον ήχο του που τη γελά.

Πότε άφηνόχρεται μέσ' στο σανίδι κάποιου τραγούδι ξεχωριστό: πότε παιδιατικό βαστάει παιγνίδι, πότε χορεύει τραλλό συρότο.

Πότε, απ' τον πόλεμο γοργά φτασμένο, γλυκά άφηνόχρεται κι' ώρα πολλή το βασιλόπουλο το μαγεμένο απ' τον καιρό του να της μιλεί...

Πέφτουν τα χέρια της άπαυδημένα και το ροδάκι πιά δε μιλεί: γιατί τα πρώτα της τά περασμένα ήταν κλωσμένα μέσ' στο μαλλί...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΣΥΚΙΑ

Ήταν ένα ώραίο μαρτιάτικο πρωινό. Όλη τη νύχτα είχε βρέξει, κατά τα ξημερώματα όμως ή βροχή είχε σταματήσει κι' ο ήλιος βγαίνοντας σκορπούσε και τα τελευταία συννεφάκια. Και τώρα ο ούρανός χαμογελούσε καταγάλανος πάνω από τη φρεσκολουσμένη γη κι' ή φύσις δλη γιόρταζε την όμορφη ήμέρα.

Στη μικρή αύλη με την κληματαριά, έπεφτε άκόμα ή σκιά από τα γύρω σπίτια και μόνο μιá στενή λουρίδα ήλιου περνούσε από το δρόμο και φώτιζε τις φρεσκοπλυμένες πλάκες που λαμπροκοπούσαν. Οι κότες σκάλιζαν με βία το βρεμένο χώμα κι' ο μαύρος κόκκορας, άνεδασμένος πάνω στο πεζούλι, λαλούσε μ' δλη του τη δύναμη θέλοντας να ξεπεράση στή φωνή τον άλλο κόκκορα, που άκουγόταν απ' την πέρα αύλη.

— Άλλαξε ο καιρός! λαλούσε ο κόκκορας. Έπαψε ή βροχή. Ήρθε ή άνοιξη, το καλοκαίρι!

Τα σπουργιτάκια, πάνω στα κεραμίδια του σπιτιού, χαλούσαν τον κόσμο με τα κελαδημάτα τους.

— Τιτιβίτι, τιτιβίτι, λέγανε. Τί ώρατος καιρός! Όπου νάναι θάρθουν και τα χελιδόνια και θα μās φέρουν νέα απ' το ταξίδι τους.

Από τον πέρα τοίχο της αύλης φαινόταν ένα περιβόλι. Όλα τα δέντρα του ήσαν γυμνά άκόμη, και μόνο μιá μπουρνελιά ύψωνε τα κλαριά της, που ήσαν γεμάτα άσπρα άνθάκια, όσο ψηλότερα μπορούσε, σά γάθελε να περά-

σουν τον τοίχο του περιβολιού και να φηνούν κι' απ' έξω.

— Κοιτάξτε με, έλεγε, πώς έστολιστηκα για να ύποδεχθώ την άνοιξη. Κοιτάξτε με τί όμορφα που στολιστηκα!

Οι άγριοβιολέττες που είχανε φητρώσει στον τοίχο του περιβολιού, κούνησαν τα μαδιά τους λουλουδάκια όπου κρεμόνταν άκόμη μερικές στάλες βροχής και φάνταξαν σά δροσοσταλίδες.

— Κι' έμεις στολιστήκαμε, κι' έμεις, φώναξαν. Κοιτάξτε τί όμορφες που είμαστε!

Ένα έλαφρό άεράκι φύσηξε πάνω απ' την κληματαριά. Κούνησε τα κοιμισμένα της κλαριά και είπε:

— Ευπνήστε, ξυπνήστε, ήρθε ή άνοιξη!

— Άλήθεια; άλήθεια; έκαναν τα κλαριά.

Και για να δούν αν στ' άλήθεια ήρθε ή άνοιξη, κοίταξαν απ' όλες τις μεριές μικρούλι στρουγγυλά ματάκια.

Η μόνη που έμενε άμέτοχη σ' δλη την άνοιξιάτικη χαρά, ήταν ή γρηά συκιά που θρίσχονταν πεσμένη σε μιάν άκρη της αύλης. Άκουγε τα κοκόρια που λαλούσαν, άκουγε και τα σπουργιτάκια, έβλεπε τις άγριοβιολέττες και την άνθισμένη μπουρνελιά, και άναστενάζε. Τί κι' αν είχε έρθει ή άνοιξη κι' αν όλα γύρω της άνθουσαν και χαίρονταν; Αδύη ποτέ πιά δεν θα πρασίνιζε, ποτέ πιά δεν θα ώριμαζε τα σύκα της που ήσαν φημισμένα σ' ελη τη γειτονιά.

Ήταν πεσμένη κει απ' το φθινόπωρο: άλλά μ' όλο τον πόνο που είχε νοιώσει όταν ξεριζώθηκε απ' τη γη, δεν είχε καταλάβει πόσο μεγάλη ήταν ή συμφορά που τη βρήκε. Τα φύλλα της μαράθηκαν κι' έπεσαν, όπως κάθε χρονιά και όπως έβλεπε να πέφτουν απ' όλα τάλλα δέντρα γύρω της. Όπως κάθε χρονιά, είχε νοιώσει-καθε ζωή να φεύγει από πάνω της, και είχε βυθισθεί σε μιá νάρκη, όπως βυθίζονταν κάθε χρονιά. Τώρα όμως που πάνω απ' όλα τα φυτά περνούσε τ' άνοιξιάτικο άεράκι και τα ξυπνούσε από τον χειμωνιάτικο τους ύπνο, σε από τον χειμωνιάτικο τους ύπνο, τώρα που όλα γύρω της γιόρταζαν την άνοιξη, τώρα έννοιωσε πώς μόνο αυτή θα έμενε για πάντα παγωμένη και ξερή, την άνοιξη και το καλοκαίρι, όπως και το φθινόπωρο και τον χειμώνα. Κι' αυτή ή σκέψη την έγέμισε άπελπισία.

Η άλήθεια είναι πώς ήταν μιá πολύ γέριχη συκιά. Χρόνια και χρόνια πρασίνιζε κι' ώριμαζε τα σύκα της και παιδιά, κι' άλλα παιδιά, είχαν σκαρφαλώσει πάνω στα κλαδιά της, και την είχαν ραβδίσει, και της σάκιζαν καμμιά φορά κλάρες δλόκληρες θέλοντας να φθάσουν ένα σύκο. Κι' δ-

μως, παρ' όλα όσα τράδηξε από τα παιδιά, δεν την έννοιαζε αν τραβούσε κι' άλλα τόσα. άρκει να ήταν στην παλιά της θέση. Τότε άπλωνε τα κλαδιά της πάνω απ' την μισή αύλη και ξεχνάντευσ άκόμη και τον μύλο και την θάλασσα με τις βαρούλες. Έδινε άσυλο σ' άμέτρητα πουλάκια χω-

ρίς ποτέ να τους ζητήσει τίποτε άλλο παρά να κελαιδούν επάνω στα κλαριά της. Όλη ή γειτονιά την είχε για στολίδι. Και τώρα; Τώρα ήταν ένα ξερό κούτσουρο μονάχα, πεσμένο σε μιάν άκρη της αύλης. Κανένα πουλί δεν άνέβαινε πάνω της να κελαιδήση.

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΔΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΣ.

Πρώτη λοιπόν ανακαλύφθηκε ή εξαφάνιση της Φεβρουσίας, δεύτερη του Μαιουόκου (ή Βουκεφάλα) και τρίτη του Φούσκα (ή Νίκου).

Στο σπίτιάκι του βαρκάρη, του πατέρα του, δεν άνησυχούσαν ποτέ όταν έλειπε ο κύριος Νίκος, γιατί ήξεοαν που θα τον έβρισκαν: στο σπίτι του φίλου του του Μπέμπη. «Πού τον χάνεις, που τον βρίσκεις, στού κυρίου Καραμανία!» έλεγε ή μάνα του.

Έτσι κι' εκείνο τάπομεσίμερο, όταν πήγε μιá στιγμή ο βαρκάρης που χρειάστηκε το γιό του, και τον φώναξε:

— Βοέ Νίκο!... Πού είναι ο Νίκος, καλέ;

— Η γυναίκα του, ήσυχότατη, του άποκοίδησε:

— Δέν είν' έδω.

— Μα έγω τον θέλω... Σε λίγο φτάνει το βαπόρι και θα τον πάρω με τη βάρκα, να μου δώση ένα χέρι...

— Άντε στού κυρίου Καραμανία και φώναξ' τον.

Πάει ο βαρκάρης, χτυπάει το κουδούνι και σπτάει την δηηρότητα:

— Άπάνω είναι ο γιός μου, Βασιλική;

— Όχι, κύρ-Φώτη, δεν άκούγεται... Στάσου, πάλι, να πάω να ιδώ στην κάμαρα του κυρίου Μπέμπη.

Ο κύρ-Φώτης περιμένει κάτω. Η Βασιλική πάει στην κάμαρα του κυρίου Μπέμπη.

Ήσυχία, κανένας, ούτε ο κύριος Μπέμπης είν' εκεί!

Η δηηρότητα παραξενεύεται. Και ποιόν κατεβεί νάπαντήσει στον κύρ-Φώτη, ρωτά την κυρία της:

— Πού είναι ο κύριος Μπέμπης, κυρία; Βγήκε έξω μεσημεριάτικα;

— Η κυρία Καραμανία άπορεί κι' αυτή:

— Πώς; δεν είναι στην κάμαρά του;

— Πουθενά, κυρία... Θα βγήκε έξω...

— Χαρίς να πη τίποτα; Περίεργο!

— Και να ιδήτε πουν κι' ο κύρ-Φώτης γυροεί το γιό του... Μην πήγαν πουθενά με το Φούσκα;

— Δέν το πιστεύω, θα με ρώταγε ποώτα... Καλέ, κοιτάξες καλά; Στον κήπο, στη σοφίτα, στην ταράτσα... Για κοιτάξε...

(Άκολουθεί) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Τὸ ἀκρωτήρι τῆς νήσου Αἰλαντ.

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείον Νομπελ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Νίλς ἄφησε τὸ χήνο νὰ φύγῃ καὶ, μόλις ἐκείνος ἀπομακρύνθηκε, σύρθηκε ἐκεῖ πού βρισκόταν ἡ χήνα. Μόλις ὅμως τὴν ἀντίκρουσε, κατὰλαβε γιατί ὁ χήνος ἐφρόντιζε γι' αὐτὴν τόσο πολὺ. Ἡ ἀγριόχηνα εἶχε τὸ πιδ χαριτωμένο κεφαλάκι πού μπορούσε κανεὶς νὰ φαντασθῇ. Τὰ φτερά της ἦταν σὰν τὸ μετάξι καὶ τὰ μάτια της εἶχαν ἓνα γλυκὸ κι' ἥμερο βλέμμα.

Ὅταν ἀντίκρουσε τὸν Νίλς, θέλησε νὰ πετάξῃ, ἀλλὰ τὸ φτερό της τὴν πόνεσε πολὺ κι' ἔπεσε πάλι στὸ χῶμα.

— Μὴ φοβάσαι, τῆς εἶπε ὁ μικρὸς εἶμαι ὁ σὺντροφος τοῦ Φίλιππα, τοῦ ἀσπρου χήνου, ἐξακολούθησε.

Ἦταν ὅμως στᾶθηκε, γιατί δὲν ἤξερε τί νὰ τῆς πῇ παρακάτω.

Πολλὰ ζῶα ἔχουν συχνὰ κάτι τι ἐπάνω τους πού τὰ κάνει νὰ μοιάζουν μὲ ἀνθρώπους. Κι' αὐτὸ συνέβαινε μὲ αὐτὴ τὴ χήνα. Μόλις ὁ Νίλς εἶπε ποῖος ἦταν, κούνησε τὸ κεφάλι της μὲ χάρη καὶ τοῦ εἶπε μὲ γλυκεῖα φωνή:

— ὦ! χαίρομαι πολὺ γι' αὐτό. Βέβαια καὶ σὺ θὰ μπορούσες νὰ μὲ βοηθήσῃς; ὁ Φίλιππος μοῦ εἶπε δὲν ὑπάρχει ἄλλος τόσο καλὸς καὶ τόσο ἐξυπνός ὡς σὺ.

Αὐτὸ τὸ εἶπε τόσο ὁμορφα κι' εὐγενικά, ὥστε ὁ Νίλς ἔμεινε ἐκπληκτός.

— Αὐτὴ τὸ δίχως ἄλλο δὲν θὰ εἶναι χήνα, σκέφθηκε. Θὰ εἶναι μιὰ μαγεμένη βασιλοπούλα.

Ἦθελε πάρα πολὺ νὰ τὴν βοηθήσῃ καὶ γι' αὐτὸ ἔπιασε μὲ τὰ μικρά του χέρια τὴ φτερούγα της καὶ ἔψαξε νὰ βρῇ πού εἶναι τὸ πονεμένο μέρος. Τὸ κόκαλο δὲν εἶχε σπάσει, ἀλλὰ μόνο εἶχε βγῆ.

— Βάστα καλά! φώναξε ὁ Νίλς. Ἀρπάξε τὸ φτερό, τὸ τράβηξε μὲ δλῆ του τὴ δύναμη καὶ τὸ βάλει πάλι στὴ θέση του. Γιὰ πρώτη φορά πού ἐπεχείρησε ἓνα τόσο πρᾶγμα, τὸ ἔκανε καὶ καλά καὶ γρήγορα. Ἡ κα-

κομοῖρα ὅμως ἡ χήνα φαίνεται ὅτι θὰ πόνεσε πολὺ, γιατί ἔβγαλε μονάχα μιὰ σπαρακτικὴ φωνὴ κι' ὕστερα ἔπεσε πάλι στὴ πέτρα χωρὶς νὰ δείχνει οὔτε ἓνα σημεῖο ζωῆς.

Ὁ Νίλς ἔνοιωσε μεγάλο τράμο. Αὐτὸς θέλησε νὰ τῆς κάνει καλὸ καὶ τὴν ἐσκότωσε; Μ' ἓνα πῆδημα βρέθηκε κάτω ἀπ' τοὺς βράχους. Τοῦ φαινόταν σὰ νὰ εἶχε σκοτώσει ἄνθρωπο.

Τὸ ἄλλο πρωτὶ ὁ οὐρανὸς ἦταν καταγάλανος καὶ ἡ ὄμιχλη εἶχε σκορπίσει. Ἡ Ἄκκα ἐδῆλωσε στὶς χήνες ὅτι θὰ ἐξακολούθουν τὸ ταξίδι τους. Ὅλες ἀκούσαν μ' εὐχαρίστηση τὴν ἀπόφαση τῆς Ἄκκας, μόνο ὁ ἀσπρος χήνος ἔφερνε ἀντιρρήσεις κι' ὁ Νίλς ἐγνώριζε τὴν ἀφορμὴν. Δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ καὶ νὰ φῆσῃ μοναχὴ τὴν ἀρρωστη ἀγριόχηνα. Ἡ Ἄκκα ὅμως δὲν τὸν ἀκούσε καὶ ξεκίνησε γιὰ νὰ φύγῃ.

Ὁ Νίλς πῆδησε στὴ ράχη τοῦ ἀσπρου χήνου κι' ἐκείνος ἀκολούθησε τὶς ἀγριόχηνες, ἀλλὰ μὲ μεγάλη δυσφορία.

Ὁ Νίλς ὅμως χαιρόταν πού ἐφευγε ἀπὸ τὸ νησί. Τὸν ἔτυπτε ἡ συνείδησή του γιὰ τὸ θάνατο τῆς ἀγριόχηνας, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ πῇ στὸ χήνο τὴν ἀλήθεια.

— Θᾶταν καλύτερο ἂν δὲν τὸ μάθαινε ποτὲ ὁ Φίλιππος, συλλογιζόταν. Τοῦ φαινόταν ὅμως πολὺ παράξενο πὼς τόκανε ἡ καρδιά τοῦ χήνου νὰ φῆσῃ τὴν ἀρρωστη ἀγριόχηνα.

Ἐξαφνα ὁ χήνος ἔκανε μεταβολή. Ἄς ἐφευγαν οἱ ἄλλες χήνες κι' ἄς τὸν ἄφηναν. Δὲν μπορούσε νὰ ξέρῃ δτι ἡ μικρὴ ἀγριόχηνα ἦταν ἀρρωστη καὶ νησιτικὴ κι' αὐτὸς νὰ τὴν ἀφήσῃ καὶ νὰ φύγῃ.

Σὲ δύο λεπτὰ ἔφτασε στὸ βράχο πού ὡς τὰ χθὲς βρισκόταν ἡ ἀγριόχηνα. Ἀλλὰ ὁ βράχος ἦταν ἄδειος.

— Ἀβροπούπουλη, Ἀβροπούπουλη, πού εἶσαι; φώναξε ὁ χήνος.

— Ἡ ἄλεπού θὰ ἦρθε καὶ τὴν ἄρπαξε, σκέφθηκε ὁ Νίλς.

Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούσε μιὰ γλυκεῖα φωνὴ νὰ ἀποκρίνεται:

— Ἐδῶ εἶμαι, ἐδῶ εἶμαι, Φίλιππα! Κατέβηκα νὰ πάρω τὸ πρωῖνὸ λουτρό μου.

Ἀπὸ τὸ νερὸ ξεπρόβαλε ἡ ἀγριόχηνα ἐντελῶς φρέσκα καὶ γερῆ. Καὶ εἶπε στὸ χήνο πὼς ὁ Νίλς τῆς ἔβαλε τὸ φτερό στὴ θέση του καὶ τὴν γιάτρεψε.

Οἱ στάλες τοῦ νεροῦ ἔλαμπαν σὰ διαμάντια πᾶνω στὰ μετάξινα φτερά της κι' ὁ Νίλς σκέφθηκε γιὰ δευτέρη φορά, δτι θᾶταν δίχως ἄλλο μιὰ βασιλοπούλα μαγεμένη.

(*Ακολουθεῖ)

ΣΚΕΨΕΙΣ

Τὰ σύννεφα ἀρμενίζουσε στὴ δύση Ῥόδινα, μαῦρα, κίτρινα, λευκά. Τὰ δένδρα ἀναστενάζουσε τραγικά, Γεμισαυε παράπονα τῆ φύσης.

Στὸ σύστημα, φτωχὴ σὰ ὀμοιολογία, Κι' αὐτὴ ἡ καρδιά μου ἀνήσυχη βογκᾷ. Ἡ μέρα σβῶνει μελαγχολικά Στὰ φύλλα πῶχου κίτρινισε.

Μέσ' στὰ κλαδιά πού πᾶν' νὰ γυμνοῦνε Σᾶν νὰ θωρῶ κοπέλλες νὰ τὰ σιεύνε Κρυμμένες, μαυροφῶρες λιγερές.

Ἀπάνω μου τὰ βλέμματά τους νοιώθω. Τὶς ξέρω: Σκέψεις εἶναι θλιβερές, Πού κάθε μου κηδεύουν μάταιο πόθο!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΤΟ ΣΑΚΚΙ

Ἡ καινούρια καμαριέρα, σ' ἓνα πλούσιο πολιτικο σπίτι, ὄλο ραχάτωνε: «Ὅτε δουλειὰ οὔτε κάματος», ἔλεγε γι' αὐτὴν ἡ μαγειρίσσα.

Μιὰ μέρα, πού τὴν εἶδε στὴν κουζίνα, ἡ κυρὰ τῆς τῆ ρώτησε:

— Γιατί, Μαρία, κάθεσαι; Δὲν ἔχεις δουλειὰ;

— Δουλειὰ ἔχω, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ καινούρια, μὰ... ἄδειο σακκὶ δὲν στέκει, κυρία!

— Τί θὰ πῇ αὐτό; ρώτησε ἡ κυρία τῆ μαγειρίσσα.

— Θέλει νὰ πῇ πὼς πεινάει καὶ δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ ἀπὸ τὴν πείνα, τῆς ἐξήγησε αὐτὴ.

— Καλὰ, εἶπε ἡ κυρία: δὸς της νὰ φάῃ.

Ἡ μαγειρίσσα τῆς ἔδωσε. Ἡ Μαρία ἔφαγε καὶ χόρτασε. Μὰ ἔταν σὲ λίγο ἡ κυρία τῆς ξαναπέρασε ἀπ' τὴν κουζίνα, πάλι τῆ βρῆκε νὰ κάθεται.

— Μαρία, τῆς φώναξε, δὲν ἔφαγες; Γιατί κάθεσαι πάλι;

Κι' ἡ καινούρια:

— Ἄμ γεμάτο σακκὶ δὲ λυγᾷ, κυρία!

Αὐτὴ τῆ φορά, ἡ κυρία δὲν ρώτησε τῆ μαγειρίσσα νὰ τῆς ἐξηγήσῃ τὸ λόγο: Κατὰλαβε πολὺ καλὰ πὼς εἶχε νὰ κἀνῃ μὲ μιὰν ἀγίατρευτὴν τεμπέλα, καὶ τὴν ἔδωξε.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενοπούλου].

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Καὶ στοὺς καλεσμένους:

— Πρῶτε ἀπ' ὄλα καὶ μὴ ρωτᾶτε γιὰ τίποτα! Ὅλα εἶναι καλὰ καί, τὸ κάτω-κάτω, ὄλα εἶναι πληρωμένα!..

Ὁ φρόνιμος αὐτὸς λόγος ἐνθάρρυνε κάπως τοὺς καλεσμένους, πού ἄρχισαν νὰ τρώνε πιδ ἄνετα, πιδ ἐλεύθερα. Τὸ τραπέζι εἶχε ἀρχίσει νὰ ζωηρεύῃ, ὅταν ἄξαφνα ἀκούσθηκε ἓνα θρόισμα μεταξωτοῦ κι' ἡ πόρτα διαπλατώθηκε γιὰ νὰ μῆ ἡ Ἰδα, βιαστικὴ, γελαστὴ καὶ λαμπροφορεμένη.

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμη, καλοὶ μου ἄνθρωποι, εἶπε μὰ εἶχα ἐν' ὁμάξῃ πού δὲν ἔτρεχε καθόλου. Ἐπειτα εἶναι τόσο μακριὰ ἐδῶ! Ἐνόμιζα πὼς δὲν θὰ φθάσω ποτέ!

Εἶχε βάλει τὸ καλύτερό της φουστάνι, γιατί σπάνια ἔδρισκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ντύνεται ἀφρότου ζουσε μὲ τὸ γιό της. Κι' ἔκαμ' ἐντύπωση μεγάλη. Ὁ τρόπος πού κάθησε δίπλα στὸν Μπελιζαίρ, πού ἔβαλε τὰ γάντια της μέσα στὸ ποτήρι της, πού ἔγνεψε σ' ἓνα σερβιτόρο νὰ τῆς δώσῃ τὴ λίστα, βύθισε τὴν ὀμήγυρη σὲ θαυμασμό. Τὸν σερβιτόρο αὐτόν, — τὸν πιδ ἄγριο ἀπ' ὄλους, — ἡ Ἰδα τὸν ἐγνώριζε. Τὸν ἔβλεπε σ' ἓνα ἐστιατόριο τοῦ Βουλευτάρου τοῦ ὅπου ἔτρωγε συχνὰ μὲ τὸν Νταρζαντόν μετὰ τὸ θέατρο.

— Ἄ, εἰς' ἐδῶ τώρα; τοῦ εἶπε. Γιὰ, λοιπόν, τί καλὰ ἔχεις νὰ μοῦ δώσῃς;

Γελοῦσε δυνατὰ, σήκωνε τὰ χέρια της, εἰσαίξε τὰ βραχιόλια της, κοιταζόταν στὸν ἀντικρινὸ καθρέφτη κι' ἔστειλε φιλάνια ἐξήγησε αὐτὴ. Ἐπειτα στὸ γιό της ἐκεί-περα. Ὅσο γύρεψε σκαμνάκι, σέλτε, πάγο. Ὅσο μιλοῦσε αὐτὴ, ὄλοι οἱ ἄλλοι σὴπαιναν καὶ τὴν ἀκούγαν. Χάρηκε λίγο τὸ θρίαμβό της κι' ἔπειτα τοὺς φώναξε μὲ γέλια:

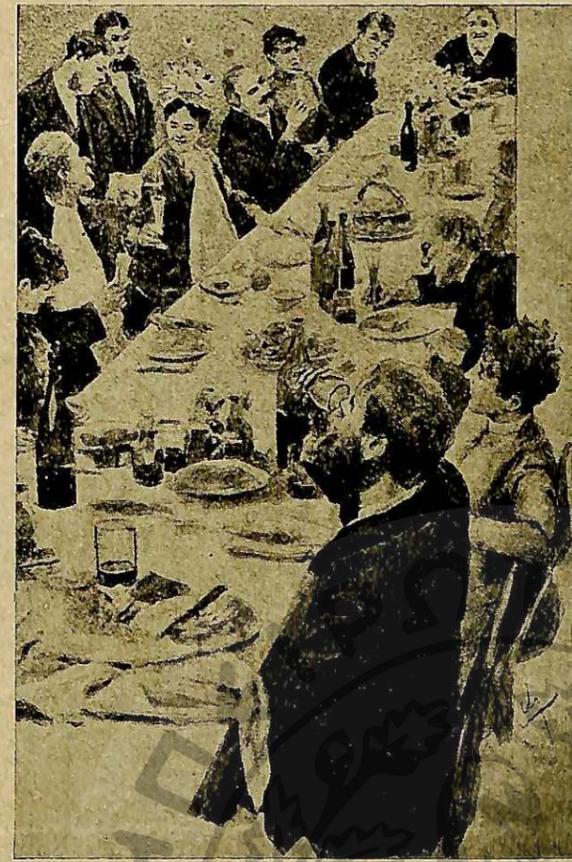
— Ἐ! τί κατάστασις εἶν' αὐτὴ; Δὲν μιλάτε; δὲν γελᾶτε; Τραπέζι γάμου εἶν' αὐτό; Ἐμπρός! ἔμπρός!..

Ἀρχισε νὰ μιᾶ στὸν ἓνα, στὸν ἄλλον, νὰ τοὺς κἀνῃ νὰ τῆς ἀπαντοῦν, νὰ μιλοῦν καὶ μεταξὺ τους, νὰ γελοῦν: σιγὰ-σιγὰ ἡ εὐθυμία ξαναγύρισε στὸ τραπέζι ἐκεῖνο πού γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶχε γίνει τόσο μελαγχολικὸ.

Ἐπιτέλους ἦρθε κι' ἡ σαμπάνια. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἰδα καὶ τὸν Τζάκ, κανένας ἄλλος δὲν ἤξερε τὸ μαγικὸ

αὐτὸ κρασί παρὰ κατ' ὄνομα. Ἐνας σερβιτόρος ἐτοιμάσθηκε νὰ ξεβουλώσῃ μιὰ μεγάλη μποτίλια μ' ἀσημένιο καπέλλο. Κι' ἡ Ἰδα βούλωσε τ' αὐτιά της σὰ νὰ ἐπρόκειτο νὰ πῆσῃ κανονιά. Ἀμέσως ὄλες οἱ γυναῖκες τῆ μιμήθηκαν. Κι' αὐτές, κι' οἱ ἄντρες, ὄλοι ἐνόμιζαν πιδ πὼς θὰ γινόταν κάτι φοβερό, πὼς θὰ χαλοῦσε ὁ κόσμος. Ἀλλὰ δὲν ἦταν τίποτα: τὸ βούλωμα βγήκε χωρὶς σχεδὸν κρότο κι' ὁ σερβιτόρος, μὲ τὴν μποτίλια φηλά, ἄρχισε νὰ τριγυρίζῃ τὸ τραπέζι φωνάζοντας:

— Σαμπάνια!.. σαμπάνια!..

— Σαμπάνια!.. σαμπάνια!.. Σελ. 229, στ. β'.

Τὰ ποτήρια προτείνονταν ἀπὸ παντοῦ, ὁ σερβιτόρος ἔρριχνε στὸ καθένα ἀπὸ λίγο ἀφρό ἀσπρο κι' ἀπὸ λίγο ὑγρὸ κίτρινο κι' ὑπόξυνο. Μὲ τὴν σεβασμὸ, μὲ τὴν δέος τὸ ἔφερναν στὰ χεῖλη τους οἱ ἀμάθητοι ἐκείνοι! Ἄλλο ζήτημα ὅμως κι' ἂν τὸ ἔδρισαν ἀληθινὰ «ἔξοχο» ὅπως ἔλεγαν. Ἀπὸ μέσα τους συλλογιζόταν: «Αὐτὴ εἶναι ἡ περίφημη σαμπάνια; Χαρὰ στο!..»

Ἀδιάφορο. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη «τὸ γλέντι ἄναψε». Εἶχαν πιεῖ καὶ σαμπάνια, τὶ διάβολο! Κι' ἄρχισαν πρῶτα τὰ τραγοῦδια κι' ἔπειτα οἱ χοροὶ. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχαν ὀρχήστρα δική τους, — ἡ κυρία Βεμπέρ εἶχε ἀπαγορεύσει ρητὰ τὸ περιττὸ αὐτὸ ἔξοδο,

— χόρευαν μὲ τοὺς ἀνάμικτους ἤχους πού ἔφθαναν ἀπὸ τὶς διπλανὲς σάλες. Κι' ἄλλοι παρακολουθοῦσαν μιὰ πόλκα, ἄλλοι ἓνα βάλς, κι' ἄλλοι μαζί καὶ τὰ δύο. Ἐπιτέλους, μιὰ στιγμὴ, κατὰ σύμπτωση, παντοῦ χόρευαν καθ' ἑαυτοὺς. Ἐτσι μπόρεσε νὰ χορεύῃ τὸν ἴδιον χορὸ, μὲ τὴν ἴδια μουσική, κι' ὄλος ὁ γάμος τοῦ Μπελιζαίρ. Ἄ, τί ὁμορφὴ, τί τρελλὴ, τί πηδηχτὴ, τί γελούμενη καθ' ἑαυτοὺς! Ἡ Ἰδα ἔδωσε καὶ πῆρε. Μὰ κι' ὄλοι οἱ ἄλλοι μαζί της, ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ. Τὰ μάγια εἶχαν λυθεῖ. Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, πού ἦπιαν καὶ σαμπάνια διασκέδαζαν πιδ μὲ τὰ σωστά τους.

Ἐτσι ἔγινε ὁ γάμος τοῦ Μπελιζαίρ, πού γιὰ πολὺν καιρὸ θὰ τὸν θυμόταν οἱ καλεσμένοι του. Τὸ μεγαλύτερο ἔξοδο ἦταν τὸ περίφημο ἐκεῖνο τραπέζι: Στὸ ἐξοχικὸ ἐστιατόριο, τὸ εἰδικὸ ὁ γυρολόγος ἐπλήρωσε ἑκατὸ φράγκα σωστά. Ἐ, μιὰ φορὰ κανεὶς παντρεύεται!..

Οἱ νιόπαντροι ἠσούχασαν λίγο τὴν Κυριακὴ μ' ἀπὸ τὴ Δευτέραν ἀμέσως ἀρχισαν τὴν ἐργατικὴ τους ζωὴ: ὁ Μπελιζαίρ νὰ πουλῇ τὰ καπέλλα του κι' ἡ γυναῖκα του νὰ μοιράζῃ τὰ ψωμιά της.

Δὲν ἄργησαν ὅμως νὰ καταλάβουν πὼς ὁ καινούριος τους σύνοικος δὲν ἀξίζει τίποτα. Στὸ τραπέζι τοῦ γάμου εἶχε μεθύσει κι' ἐνῶ στὴν ἀρχὴ ἔκανε τὸν καλὸ κι' ἔλεγε τραγοῦδια «τοῦ Θεοῦ», γιὰ τὴν ἐργασία, γιὰ τὴν ὁμόνοια, γιὰ τὴν ἀδελφικὴ ἀγάπη, στὸ τέλος βγήκε ἀπὸ τὰ ὄρια, ἔρριξε τὴ μάσκα καὶ στὸ τέλος δὲν ἔλεγε παρὰ «βρακχικά». Ὅλα τὰ ἤξερε ὁ μεθύστακας!

Ὁ Ριμπαρὸ ἦταν τάχα κλειδαράς. Ἀλλὰ κανένας ποτὲ δὲν τὸν εἶδε νὰ δουλεύῃ. Τὸν ἔβλεπαν μόνο μὲ τὸ σφυρὶ στὸν ὦμο καὶ μὲ τὴν πέτσινη ποδιά στὸ χέρι, νὰ γυρίζῃ καὶ νὰ πλῆ.

(*Ακολουθεῖ)

ΡΗΤΑ

54.

Ἄν πᾶς τὴ λύπη σου νὰ πῆς σὲ φίλο νὰ σ' ἀνακουφίσῃ, καὶ κατὰ σύμπτωση τὸν βοῦς νὰ χάσῃ σὲ χαρὰς μεθύσι,

Τὴ θέση του νὰ σεβασθῆς, γιατί ἡ χαρὰ στὴ γῆ σπανίζει κι' ἀκόμη μὴν ἀποδειχθῆς πὼς τὴν καρδιά σου λύπη σιχίει.

CHEF

